

„A szerző éleslátóan, sok humorral, ironikusan és sodró érzelmekkel
épít fel egy döbbenetesen félelmetes világot.”

– *Publisher's Weekly*

Az öröklét rövid története

finep
selection

J A R O S L A V K A L F A Ř

JAROSLAV KALFAŘ

Az
öröklét
rövid
története

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Anyámnak, Marie-nak

„Egy örökké változó, felfoghatatlan világban a tömegek eljutottak odaig, hogy mindent elhisznek és semmit sem hisznek el; azt gondolják, hogy minden lehetséges, és azt is, hogy semmi sem igaz.”

– Hannah Arendt
(Berényi Gábor fordítása)

2029-ET ÍRUNK

AHÁZIORVOSOMHOZ MENTEM azon a hideg, késő novemberi reggelen, hogy megvitassuk az éves egészségügyi vizsgálatom eredményét. A közelmúltban gyakran kísértő, mélységes szakadékról szóló álmaimból és az időpontomat bejegyző nővér gyászos hangjából ítélve gondoltam, hogy rossz hírekre számíthatok. Eljött az idő, amikor végül számot kell vetnem a földön eltöltött hosszú éveim veszedelmes következményeivel.

Korán érkeztem, remélve, hogy a jó öreg dr. Škvoreček esetleg az időpontom előtt fogad, és akkor nem kockáztatom, hogy elkések a munkából. Sajnos a váróban már tucatnyi, nyugét-nyavalyáját egymással megvitató beteg sorakozott. *Be tudsz jönni most?*, jött az üzenet a műszakvezetőmtől egy órával később, amikor a nővér a vizsgálóba kísért. Dr. Škvoreček a sietség legkisebb jele nélkül töltött nekem egy csésze teát, hátradőlt a székében, és tudtomra adta, hogy betegség vert gyökeret a testemben. Valószínűleg egy éven belül meghalok, egy hónap plusz-mínusz. Az orvos elárasztott a gyászról szóló segítő szórólapokkal, és felajánlotta, hogy terheimet enyhítendő beszél a családommal. Dr. Škvoreček hátborzongató költséggel írta le, hogyan fogja felemészteni magát a testem – csontjaim szétmorzsolódnak, a veséim leállnak, de meghalhatok agyvérzésben vagy gombás fertőzés következtében is –, én pedig az őszinteségét

nagyra becsülve bólogattam, és közben az órát néztem, amelynek mutatói épp a műszakom kezdetét jelezték.

Amikor az orvos a halhatatlansággal kapcsolatos legújabb amerikai kutatások irányába kezdett elkalandozni – mintegy azt sugallva, mintha valami last minute, isteni pirula esetleg megmenthetne –, kihasználtam a kínálkozó alkalmat, és megköszöntem az életem során nyújtott szolgálatait. Elmagyaráztam neki, hogy a munkahegyemen az a pletyka terjed, hogy robotokkal helyettesítik majd az alkalmazottakat, és én szentül megfogadtam, hogy tökéletes munkaerő leszek, aki bármilyen masinával felveszi a versenyt. Udvariasan kortyoltam egy utolsót a langyos teából, a táskámba tölttem a szórólapokat, és sietve távoztam a vizsgálóból. A betegségre az egészségbiztosító által előírt tesztekből és invazív vizsgálatokból derült fény, amiket máskülönben biztos nem végeztettem volna el. Nem fájt semmim, az enyhe orrvérzésen kívül nem tapasztaltam újfajta tünetet vagy panaszokat. A halál elvont diagnózisának nem volt semmiféle fizikai előjele. A fizetésemre viszont azonnal és nagyon is kézzelfoghatóan szükségem volt.

A váróból kifelé menet még az utcán is hallottam dr. Škvoreček bátorító búcsúszavait: „Ne aggódjon, Ms. Slavíková! Csodálatos élete volt!”

A NEVEM ADÉLA SLAVÍKOVÁ. Csatlakozz hozzám munkába vezető utamon, halálos erőfeszitésem utolsó telén! A megyénket korai, egy hétig tartó hóvihar tartotta éppen markában. A jég és a hótorlaszok lehetetlenné tették a reggeli munkába járást, vonatok siklottak ki, fiatalnak és öregnek egyaránt csontjáig hatolt a hideg. A kabátom zsebében melengettem a kezem, amint sietve caplaltam az észak-csehországi Louny utcáit borító fekete latyakban.

A kisvárosba dolgozni ingáztam; immár hat éve voltam állásban a rendkívül sikeres német hipermarketláncnál, a Kauflandnál. Pénztáros voltam. Utáltam a munkát, de elégedettséggel töltött el a tudat, hogy képes vagyok fenntartani magam, ki tudom fizetni a számlákat, és élvezhetem az élet apró örömeit, amíg el nem érem azt a kort, amikor már a munkaképtelen idősekkel nem szimpatizáló kormány nyugdíjnak becézett kegyelemkenyerére szorulok. Mint ahogy a legtöbb névkitűző viselésével járó állás esetén, az én munkámhoz is fel kellett adnom a méltóságot. Országunkban a bevásárlás vallásos élménnyé lényegült. A családok a hipermarketbe vezető útjuk köré szervezték hétfégi programjukat, és úgy tanulmányozták a leírást hirdető szórólapokat és kuponokat, ahogy a diákok az irodalmi alpműveket. A hipermarket papnőjévé váltam, a fogyasztás istennének képviselőjévé. Ha vettem a bátorságot, és elutasítottam egy lejárt kupont, vagy azt mondtam egy termékéről, hogy elfogyott, a vevők perrel, erőszakkal és „értelmetlen létem” minden aspektusának teljes szétrombolásával fenyegettek. Úgy érezték, akadályozom őket abban, hogy a sorsukért felelős istenségek elé járulhassanak, akik egyre gyarapodó bőséggel és kényelemmel teli élettel kecsegtették őket. Ha a pénztáros azt tenné, amit mondanak neki, az örök boldogság korszaka köszöntene mindenkire.

Miután beértem a Kauflandba, az öltöző felé tartottam, hogy felvegyem a pólómat és a névkitűzőmet. A kasszáknál húzódó soroknál megálltam. Szokásos helyem, a szerencsés 12-es számú pénztár átalakult. A régi kasszákat kettő kivételével egyik napról a másikra magas, széles lejtőkre cserélték, amelyek miniatűr reptéri irányítótornyokra hasonlítottak, és futószalagok kötötték össze őket. A 12-es kassza egy világhírű futballista hangján köszöntötte a hosszú sorban kigyózó vásárlókat, miközben a torony vörös lézerszeme egyetlen

villanással beszkennele a termékeket. A gép robotkarjai zacskókba pakolták a megvásárolt élelmiszereket, majd a focista megköszönte a vásárlók lojalitását, és eredményes, szép napot kívánt nekik. A vörös szem nem várta el, hogy visszanézzenek rá, vagy kifejezzék hálájukat. A robotkezeket nem fenyegette a reuma vagy a kéztőalagút-szindróma kockázata.

A masina látványától betegbb lettem, mint dr. Škvoreček könnyörtelen diagnózisától. Magamban számoltam, mennyi ideig tart az interakció a következő vásárló és a gép között. Tizenkét másodperc alatt lebonyolították az üzletet. Ezzel a tempóval lehetetlen volt versenybe szállni. Bementem az öltözőbe. Nem voltam benne biztos, hogyan tovább. Marek, a főnök már várt rám, és az irodájába hívott. Bezárta az ajtót, nagyot kortyolt a „Higgy a varázslatban!” feliratú kávésbögréjéből, és azt mondta, ki vagyok rúgva. Az állásomat a 12-es kasszánál átvette a 12-es robotpénztár. Marek többéves szolgálatom elismeréseként felajánlott egy csekély összegű végkielégítést és egy Kaufland hűtőmágnest. A fellendülés kulcsa a mai zavaros Európában az automatizáció, handabandázott, mintha legalábbis a Kaufland fellendülése jelentené az évszázad legfőbb erkölcsi problémáját.

Már eleget éltem ahhoz, hogy ne vegyem magamra ezt az elbocsátást, mégis nehezen kaptam levegőt. Ez a megrázkódtatás sokkal rosszabb volt, mint az az enyhe kellemetlen érzés, amit az orvosnál tapasztaltam. Marek megkínált egy pohár vízzel, én pedig elmondtam neki, hogy eléggé rossz az időzítés, mivel épp aznap reggel tájékoztattott az orvosom a halálos betegségemről. Marek kifejezte sajnálatát, de azonnal hozzá is tette, hogy érzelmi manipulációnak számít, ha a betegséggemmel terhelem őt. A nagyapja ráadásul a közelmúltban hunyt el, és a halál említése nyomán kiújultak a traumái.

Szemmel láthatóan tényleg megrázták a tőlem hallottak. Csendben kikísért az épületből, és a kezembe nyomott egy papírt, melyen a végkielégítésem összege szerepelt. A friss levegőn próbáltam meggyőzni magam, hogy így volt a legjobb. Ha nem jött volna a 12-es robotpénztár, azzal tölthettem volna földi életem hátralévő napjait, hogy a sonka árán vitatkozom.

Még közelgő halálom híre sem tudott megszabadítani az időbeosztás banalitásától. A délután hátralévő idejére Lounyban ragadtam, mivel a falumba, Hlubokába közlekedő vonat csak este indult. Nem volt kedvem taxira pazarolni a pénzt. Az engem ért sokk ellenére, vagy talán pont amiatt, úgy döntöttem, kihasználom újdonsült szabadságomat, és olyat teszek, amit felelősségteljes polgárok nem szoktak: céltalanul bolyongok. Közeleg a vég, félre a megszkott rutinnal!

A városközpontba indultam, a karácsonyi vásárba; az egyetlen helyre, amely biztosan vigaszt nyújthatott. Amikor beléptem, csak úgy hemzsegetek a látogatók; a karácsonyi ajándéknak való áruk között válogattak, és az ezüst díszekkel ékesített, kék fényekkel megvilágított karácsonyfát csodálták. A forró rum és a fenyő illatától összefutott a számban a nyál. Az eladók díszeket, girlandokat, adventi naptárakat kínáltak. Vettem egy bögre grogot, hogy abba mártogathassam betlehemi csillag formájú mézeskalácsomat. Nem részesültem vallásos neveltetésben, de mindig vonzódtam giccses szimbólumaihoz, különösen, ha süti formájuk volt.

Egy pontyokkal teli halastartályhoz sétáltam. Szájuk a felszínen cuppogott, uszonyaikkal a nevető gyerekekre fröcskölték a vizet. A vízről felszálló párát szemlélve ráébredtem, hogy ezek a dolgok a következő télen is itt lesznek – ugyanezek a gyerekek, ugyanezek a szülők, ugyanez a félszemű, piszkos kezű fickó, aki a grogot a bögrémbe

öntötte – de én már nem leszek, és ezeknek az idegeneknek erről fogalmuk sincs. Nem fogok nekik hiányozni. Megráztam a fejem. Hiúság! Azt akartam, hogy halálom mindenkit megérintsen, hogy az egész világ együtt gyászoljon, annak ellenére, hogy mindig is abszurdnak találtam a hírességek haláláról szóló rendkívüli híreket, és sosem értettem, mi alapján döntenek el az illetékesek, hogy kinek a halála tarthat számot a köz érdeklődésére.

A víztartályt figyeltem, hogy kiszúrjam a pontyok közül a legbátrabbat. Néhány vásárló megkérte az eladót, hogy vágja fejbe a halat egy kalapáccsal, míg mások élve vitték haza a zsákmányt, hogy aztán karácsony napjáig a fürdőkádban úsztassák. Tizenkét éves korom óta nem ettem hagyományos karácsonyi pontyot; azt a fajtát, amit sörtésztában sütnek ki, és krumplisalátával tálalják. Az az évi karácsonyi halunkat elneveztem Gandalfnak. Bölcs szeme volt, és olyan szokatlanul vastag bajusza, ami egész varázslószerű külsőt kölcsönzött neki. Apám azonban túl sokat ivott, miközben Gandalf kifilézéséhez készülődött, így aztán a legyilkolása kétórás tortúrává vált. Apám keresztül-kasul üldözte a félholt halat a konyhában, ami minduntalan kicsúszott a kezéből, miközben a kés ejtette sebből ki-buggyantak a belei. Mereven elutasítottam, hogy bármiféle részem legyen apám barbárságában, és bezárkoztam a szobámba.

A víztartály körül ácsorgó gyerekeknek nyilván nem voltak ilyen emlékeik. Visítóztak, és a csillogó halpikkelyeket piszkálták. Símaszket viselő rendőrök kiabáltak rájuk, hogy nyughassanak, miközben félautomata géppisztollyal a kezükben járőröztek a piacon. Lágy zümmögés és felvillanó fények jelezték, hogy a piac felett megfigyelődrónok köröznék. Folyamatosan vörös kódos terrorkészültség volt érvényben, az ország összes karácsonyi vására könnyű célpontnak számított. Az orosz rezsim összetoborozta a régi háborúit túlélő

zsoldosait, hogy magányos elkövetők terrorakcióival tartsa rettegésben az európai városokat. Persze nem hivatalosan.

Még mindig tanultam, hogy ne essek pánikba az ilyen változások miatt. Nem tudtam megszokni, milyen gyors ütemben fejlődik és hanyatlik a világ. Életem során láthattam a kontinensünket fenyegető, újjáéledő orosz agressziót, a globális fasizmus internet által gerjesztett feltámadását és az amerikai helyreállítást. Mindegyik felfordulás katalizátorként hatott a szélsőséges irányzatok terjedésére. Hosszú éveken át törődtem ezekkel a dolgokkal, rágtam a körmöm, de most már másokon a sor, hogy a geopolitika szeszélyei miatt aggódjanak. Megpróbáltam az egyszerű, maradandó dolgokra koncentrálni – a forró rum illatára, a mézeskalács édes, fűszeres ízére, az évszázadokon át fennmaradt cseh ünnepi hagyományokra.

Megkértem a halárust, hogy a legjobban csapkodó, sorsa ellen legkeményebben küzdő pontyot vegye ki nekem a tartályból. A férfi felemelte a kalapácsot, de rászóltam, hogy ne tegye. Élve akartam a halat. Hálós szatyorba tette, és átadta. A ponty még a szatyorban is vergődött, farkával a combomat csapkodta. Elindultam, és suttogva keserédes búcsút vettem a piactól. Könyörögni kezdtem magamban. Talán a diagnózisom ellenére mégsem ez az utolsó alkalom, hogy itt jártam. Dr. Škvoreček hetvenhat éves volt, és nem akart nyugdíjba menni. Kezdeti feledékennyé válni, és talán ez az egész csak egy hatalmas félreértés. Megsimítottam a csapkodó hal uszonyait, hogy megpróbáljam kissé lecsendesíteni, és a vasútállomás felé vettem az irányt. Egy kis nyugalomra vágytam. Amíg a vonatomra vártam, az állomás mellékhelyiségének mosdókagylójában igyekeztem életben tartani új barátomat.

Kevéssel napnyugta után értem haza Hlubokába, az őseimtől örökölt régi házba, amit még a dédapám épített. Egy domb tetején állt,

kissé elkülönülten a főutcától, amelynek mentén a falu többi háza sorakozott. A kemény teleknek köszönhetően a falak kezdtek megrepedezni, az udvart borító fű évekkel ezelőtt kipusztult, és a kert, ahol hajdan apám uborkát és epret termesztett, mostanra a gyomok és a vakondok csataterévé vált. A fiam, Roman tervezgette, hogy egy napon majd felújítja a házat, hogy az újabb generációknak is vonzó és tetszetős legyen. Noha kételkedtem benne, hogy ez valaha is megvalósul, a fiam múltbéli gondjait tekintve boldogsággal töltött el a tudat, hogy a gyerekem még mindig hitt a családjuk jövőjében.

Beléptem a sötét, csöndes előszobába. Anyám, Babi már aludt a szobájában. Roman úton volt Ausztriába, árut szállított a hűtőkamionjával. A nap eseményeinek valós következményei kezdtek beszivárogni az elmémbe. Munka híján nem leszek majd képes hozzájárulni a ház fenntartásának költségeihez. Roman és Babi jövedelme, illetve nyugdíja fedezni fogja ugyan a számlákat, de azonfelül nem sok marad. Hivatalosan is teherre váltam a családom számára.

A pénzügyi dilemmák azonban közel sem voltak annyira szörnyűek, mint az a kérdés, hogy hogyan tárjam a családom elé a betegségemet. Vacsora közben törjem össze a szívüket, félig megrágott falattal a szájukban? Vagy adjam oda nekik a táskámból a szórólappokat, és ismételtgessem a doktortól hallott közhelyeket? *Drága szereteteim, véletlenszerű földi létem a végéhez ért.*

Beléptem a hálószobámba, hogy átöltözzek, mielőtt a fürdőkád-
ba teszem a pontyot. A szobámat gyerekkorom óta borító sötétkék szőnyeg úgy süppedt be a cipőm alatt, mint a futóhomok, és nedves böffentést eresztett magából. Körülnéztem a szobámban a halk, füttyülő hang forrását keresve, és megláttam, hogy a radiátor csövéből egy patakocska szivárog egyenletes sugárban. Távollétemben az egész szobámat elárasztotta.

Levettem a cipőm, odamentem a radiátorhoz, és elzártam a vizet. Még mindig munkaruhában átballagtam a fürdőszobába, hogy megtöltssem a kádat, és beletegyem a halat. A ponty először meg sem mozdult, csak tátogott. De hamarosan megörlött a kopolyúin átáramló életadó víznek, fel-alá kezdett úszkálni, és nekilátott fedezni új otthonát. Örültem, hogy ebben a válságos helyzetben van egy bizalmasom, aki osztozik velem a gondokon. A hal pillanatok alatt elfelejtette az őt ért traumát. Az ő fejében nem létezett más, csak a jelen, mintha örökké itt úszkált volna boldogan ebben a fürdőkádban. Az állati amnézia áldásos velejárói – bár olykor eltűnődtem, vajon az állatok emlékei azonosak-e a természet határtalan emlékezetével. Olyan módon látnak és tudnak mindent, ahogy azt az ember soha nem értené meg.

Levettem a munkaruhámat. Megkönnyebbülve konstatáltam, hogy ez volt az utolsó alkalom, hogy egyenruhát kellett viselnem. Bebugyoláltam magam a köntösömbe, miközben az elromlott radiátor csintalanul, vidáman sziszegett. A hideg a lábujjaim köré kúszott. Gyerekkorom óta ez volt az én hálósobám. Amikor fiatal voltam, soha nem gondoltam, hogy én is olyan leszek, aki időskorára visszatér a szülei házába. Mohó türelmetlenséggel vágytam felfedezni a világot, messze eltávolodni születésem helyétől. A prágai lakás azonban, ahol Romant felneveltem, évtizedekkel ezelőtt megfizethetetlenné vált, mivel a bérleti díjak az egekbe szöktek, és megszűnt minden álláslehetőség a negyvenöt évnél idősebbek, különösen a nők részére. Az ország nyugdíjrendszere gyakorlatilag összeomlott, azt mondták, ne is számítsak rá, hogy majd a nyugdíjamból fogom eltartani magam. A nemzetgazdaság állapotát tökéletesen érzékeltette a miniszterelnök felhívása, amelyben felszólította a munkanélküli időseket, hogy jelentkezzenek a kisvárosi élelmiszerboltok

betöltetlen pénztárosi állásaira. A magam részéről eleget tettem a kormányfői felhívásnak, és az évek során megtanultam elfogadni a tényt, hogy ebben a versengő, ellenséges világban nem kell szégyenkezni a tisztességes, kétkezi munka miatt, vagy azért, hogy a családommal lakom. Minimalista, sztoikus életet éltem, hogy megszabaduljak az elvárások és anyagi örömek okozta nyomástól. De úgy tűnt, bármennyire is összehúztam magam, még mindig rengeteg minden volt, amitől megfoszthatott a világ.

Az ágyam alatt megbúvó készletemből elővettem egy üveg bort. Leültem a vécré, és benyúltam a kádba, hogy megérintsem a ponty ezüstös pikkelyeit. Kinyitottam a palackot, és egyenesen abból kezdtem inni. Düh. Már régóta nem éreztem dühöt. A sztoikus életmód azt jelentette, hogy ellenőrzésem alatt tartottam a percepciómat, a düh viszont ennek a feladását. Babi a szomszéd szobában horkolt, és azt kívántam, bárcsak megkérdezhetném tőle, érezte-e valaha a megaláztatásnak ezt a fajtáját, ami számomra korunk jellegzetes vonásának tűnt. A százkilenc éves anyám a múlt század minden jelentős eseményét megélte a világháborút követően. Özönvizekkel és megtört eszményképekkel teli élete volt egy megszállt, elfoglalt és eladott országban, melynek népe nevetve vészelt át a fájdalmat. És mégis, annak ellenére, hogy a terror oly sok formájával találkozott, amit az emberek egymásra szabadítottak, zavartalanul átaludta az éjszakát. Én nem örököltam a humorérzékét.

De egyébként sem alvásra volt szükségem, hiszen rengeteg volt a tennivalóm. Amint a jó öreg doktor közölte velem a diagnózist, tudtam, hogy nem tudok többé elbújni az életemben jelen lévő, fenygető hiány elől. Az évtizedekkel ezelőtt félre tett feladat elől, a múlt kísértése elől. Most már nem lehetett több kifogásom, és azt

sem mondogathattam magamnak, hogy még rengeteg időm van, és talán majd a következő évben nekilátok... Életem hátralévő hónapjai egy utolsó esélyt kínáltak, hogy Amerikába utazzak, és megtaláljam elveszett lányomat.

NOHA TEREZÁRÓL LEMONDTAM az örökbe fogadó családja javára, amikor még csak hét órája élt ezen a földön, a középiskolás éveitől kezdve szorosan nyomon követtem a sorsát. A nevelőanyja kevés-sel a halála előtt elküldte Tereza social media profiljainak linkjeit, a lányom életének krónikáját azóta egy rejtett mappa őrizte a laptopomon. Névtelen profilok mögé bújva olvastam végig korai LiveJournal-posztjait, hogy információt gyűjtsek a tinédzserkoráról. Letöltöttem az ipari konferenciákon tartott előadásain készült fotókat, és a Facebook újdonságát kihasználva mohón gyűjtöttem a képeket a szülinapi bulijairól. Megtanultam elsajátítani a feltörekvő technológiákat, a keresőmotorok és a közösségi média használatát, csak azért, hogy távolról figyelhessem elveszett lányomat.

Cseh keresztneve volt az egyetlen dolog, amit adhattam neki; az örökbe fogadó szülők jóindulatúan eleget tettek a kívánságomnak, hogy megtarthassa. Minden alkalommal, amikor begépeltem a nevét a keresőbe, közelebb éreztem magam hozzá, mintha a névadás egyszerű ténye örökké összekötött volna minket. Tereza biotechnológusként dolgozott a VITA nevű vállalatnál, a cég azon ígéretét követve, hogy meghosszabbítja az emberi életet, meggyógyítja az öregedéssel járó betegségeket, egy napon pedig halhatatlanná teszi fajunkat. Mindez úgy hangzott, mint egy tündérmese – ugyan miféle bolond mániákus akarna örökké élni? –, de mindaddig, amíg a lányom boldog volt és jól megfizették egy virágzó iparágban, addig én is az voltam.

A tudat, hogy Tereza sikeres, és nincs rám szüksége, enyhítette a megismerése iránti sóvárgásomat. De azokon a különösen csöndes éjszakákon, amikor túl sok bort ittam, mindig arról fantáziáltam, hogy egyszer, utoljára még elutazom az Egyesült Államokba, és egy életen át tartó rejtőzködés, távollét után felfedem magam előtte. A gondolat, hogy feloldozhatom magam a bűnöm alól, mámorító volt, de a fantázia sosem volt elég ahhoz, hogy legyőzzem a Tereza reakciójától való félelmemet. Lehet, hogy gyűlölte ismeretlen szülőanyját, lehet, hogy azt gondolta, könnyű szívvel, önzőségből mondtam le róla. Távol maradni tőle egyben azt jelentette, hogy nem kell választ találnom ezekre a kérdésekre. A dr. Škvorčeknél tett látogatásom után azonban minden félelmem ellenére azonnal cselekednem kellett, vagy örökre lemondhattam arról, hogy megismerjem őt. Örökbe fogadó szülei meghaltak, mielőtt elkezdte tanulmányait a főiskolán, és ha én is meghalok, hamarosan tényleg árva lesz.

Az egyesült államokbeli nagy helyreállítást követően a küldetés, hogy megtaláljam a lányomat, természetesen még nehezebbnek bizonyult. A 2024-es amerikai választások idején néhány kitartó tag kivételével mindenki elhagyta a romlott, bemocskolt Republikánus Pártot, és egy új, hatalmas politikai erőt alapítottak: a Helyreállítás Pártját. A sikeres puccs éjszakáján a szenátus új, helyreállításpárti vezetője – az első helyreállításpárti elnök támogatásával, aki mellesleg Florida korábbi kormányzójaként sok tízezer áldozat haláláért volt felelős a világjárvány idején – azoknak a bátor hazafiaknak ajánlotta ezt a konzervatív forradalmat, akik 2021 januárjában betörték a Capitoliumba. A régi Republikánus Párt állami tisztviselői az általuk korábban elfogadott választási törvényeket felhasználva hitelesítették a voksolás eredményeit, amivel azonnali legitimitást adtak

egy olyan autoriter hatalomátvételnél, amely saját jogállást teremtett magának az ország rendszerében.

Perek ezrei indultak, a világ minden demokratikus civil szervezete mozgolódni kezdett, Európa és az ENSZ szankciókkal fenyegette az Egyesült Államokat, miközben a rendőrség a keleti parttól a nyugatiig minden nagyobb városban brutálisan bánt a tüntetőkkel. De semmiféle felfordulás nem tudta meggingatni a Helyreállítás Pártjának hatalmát. Senki nem tudta, hogyan lehetne megóvni az elavult alkotmányt a kifinomult 21. századi fortélyoktól. Az ország legfelsőbb bírósága már jóval korábban tanúbizonyságát adta, hogy nem hajlandó megvédeni a demokráciát, a tény pedig, hogy sorra elutasították a Helyreállítás Pártjának legitimitását megkérdőjelező beadványokat, tökéletes összhangban volt az abortuszjog felszámolásával. Korábban sokan egyfajta tisztelettel viseltettek az országnak szinte védjegyévé vált amerikai demokrácia iránt, de most láthatuk, hogy még a bolygó legünnepeltebb rendszere is csupán látszat, egy immár fenntarthatatlan konszenzus visszatükröződése. Oroszország Ukrajnában elkövetett középkort idéző kegyetlenkedései a stabilitás utolsó reményét is megsemmisítették, a méltányosságba, a kompromisszumba és a régi szövetségekbe vetett közös hitünkkel együtt. Regnálásának első két évében a bosszútól megrészegült amerikaiak normalizálták a Helyreállítás Pártját, majd a 2026-os félidős választásokon aratott szűkös győzelmükkel és a hivatalban lévő helyreállításpárti elnök 2028-as újraválasztásával bebetonozták a hatalmukat.

Az új kormány első jogszabálya az úgynevezett helyreállítási törvény volt, amely lezárta az országhatárokat a bevándorlók, menekültek, menedékkérők és látogatók elől. Kivételt csak a csekély számú szövetséges országból érkező turista jelentett. *Amerika nem tűrheti*

az idegen ügynökök befolyását szülőföldünkön, nyilatkoztatta ki YouTube-csatornáján a helyreállítási kormány. *A jóindulatunkra apelláló gátlástalan idegenek korának vége*. Noha az intézkedést eredetileg ideiglenesként hirdették meg, a kormány támogatóinak körében olyan népszerűnek bizonyult, hogy állandó törvény lett belőle.

Amerika fenyegető katasztrófái mániákus depresszióhoz váltak hasonlatossá, kiszámíthatatlanok voltak, és labilisak. Noha országom és az Egyesült Államok között korlátozott vízummegállapodás volt érvényben (elnökeink régi közös üzleteinek köszönhetően), a keringő rémtörténetek hallatán aggodalommal töltött el, hogy hogyan fogadnak majd a helyreállított Amerikában. Aggódtam, hogy mit szólnak majd az akcentusomhoz, és a kormány deportálási erői által szétküldött milicisták miatt is, akiket azért küldtek az utcákra járőrözni, hogy bujkáló külföldiek után kutassanak. Aggódtam, hogy egyszer csak eltűnök, és egy ablaktalan kis szobában fogok kikötni. Rettegtem, hogy az USA egyik munkatáborában találom magam, és életem utolsó napjait rendőregyenruhák varrogatásával tölthetem. Sokkal egyszerűbb lett volna megtalálni a lányomat, ha a világnak egy stabilabb szegletében élt volna.

Mégis úgy tűnt, hogy létezésem küszöbön álló végessége csökkenti ezeket a veszélyeket. Ezen a hideg éjjelen az elromlott radiátor és a boldogan ficáncoló ponty társaságában, a munkaerőpiacról történő megrendítő eltávolításom után a lányom felkutatásának ötlete már nemcsak egy hóbortos szeszély volt többé, hanem sürgető rögeszmémé vált. Úgy éreztem, elszakadtam a személyes felelősségről alkotott elavult elképzeléseinktől. Jobban mondva, már leszartam az összeset. Úgy éreztem, bármit megtehetek, amit csak akarok, nem köteleznek többé a havi befizetendő számlák, a bevásárlás, és mindez újra meg újra a következő héten, meg azután is. Felszabadultam

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a fizetéstől fizetésig tartó élet rutinja alól, ami működésben tartotta az emberek birodalmát, és féken tartotta a nagyzási mániájukat.

Igen, megtehettem. Ez a bátorság, ami a megoldhatatlan megoldásához kellett, évtizedeken át tartó félelem után tört bennem a felszínre. Amikor a második üveg bort felbontottam, fájni kezdett a fejem, elhomályosult a látásom, és már nem fáztam többé. Az éjjeliszekrényen heverő laptopom után nyúltam, visszamentem vele a vécére, és New York-i repülőjáratokat kezdtem keresgélni. Forró-ságot éreztem a mellkasomban, és savas reflux jelezte, hogy hivatalosan is berúgtam.

– Tegyél egy szívességet magadnak: Élj gyorsan, halj meg fiatalon! – zagyváltam a pontynak elmosódott hangon, és a nevetéstől lecsúsztam a vécéülőkéről.

Ahogy összekapartam magam, a kádban úszkáló hal ragyogni kezdett. Pikkelyei olvadt arannyá változtak, elcsücsörítette a száját, és mély, emberi hangon megszólalt.

– Találd meg a lányod, menj, menj, most azonnal! – mondta a ponty. – Idióta. Az Újvilágban vár rád a végzeted.

– Ez egy jóslat! – kiáltottam a halnak, és megpróbáltam a kezembe fogni. A csúszós jószág azonban vidáman elúszott a kád túlsó felébe.

– Mondd meg, mit tegyek! – folytattam. – Mondd meg!

De a hal nem volt hajlandó többé megszólalni, és pikkelyeinek aranyos ragyogása is megszűnt. Bökdöstem, könyörögtem, hogy mondjon még bölcseket, de csak düledt szemmel bámult rám, és folyamatosan ki-be csukta a száját, ahogy lélegzett. Csúfolódott velem? Hirtelen szörnyen magányosnak éreztem magam, rettenetesen szerettem volna bebújni az ágyba Babi mellé, úgy, mint sok évtizeddel ezelőtt, kislány koromban, amikor az oroszok megszállták az